

איך נצלה צ'אצ'שו

אגדה קוריאנית

זה קרה מזמן, כאשר סבים של סבים שלנו עוד לא נולדו.

היפנים כבשו את העיר הקוריאנית צ'אצ'שו. התיישבו בה והתרברבו "עכשיו נשלוט כאן לעולם. הקוריאנים לא יצליחו לקחת מאתנו את צ'אצ'שו." מלך קוריאנה קרא אליו את הגנרלים וציווה להם לגרש את האויבים. "ואם לא תגרשו" אמר "אעשה מכם מטרות לקשתים שלי. כך לפחות תהיה מכם תועלת!"

השתחוו הגנרלים למלך עד האדמה והלכו. כולם יושבים בבתיהם וחושבים איך לגרש את היפנים מצ'אצ'שו. והעיר נראתה בלתי ניתנת לכיבוש.

סביבה גדל סבך של שיחים קוצניים כל כך גבוה ועבה שלא אדם ולא חיה יכלו לעבור אותו. היא מבצר ממש.

הרבה זמן חשבו הגנרלים איך למלא את צו המלך, אך לא המציאו דבר.

הגנרל טה-יון-צ'יל יצא לתל שמול צ'אצ'שו להסתכל האם לא ימצא מקום פתוח כלשהו בקיר השיחים. לא הרחק מהמקום בו עמד מטה-יון-צ'יל נראה איכר זקן חורש שדה עם שור שחור. הגנרל לא שם עליו לב עד שלא שמע איך אומר הזקן לשור "כמה זמן תעמוד במקום אחד? אתה הרי לא טה-יון-צ'יל כדי להתבטל כאשר צריך לעבוד!" הגנרל התרגז, ניגש לזקן ושאל "איך תעז לקלל את טה-יון-צ'יל?"

האם הוא לא החכם והאמיץ שבין הגנרלים של המלך?"
והאיכר ענה "אם הוא כזה חכם ואמיץ, למה לא יגרש את האויב מצ'אצ'שו?"
"האם אינך רואה שהעיר מבוצרת בקיר שיחים קוצניים שלא ניתן לעבור אותם?" קרא הגנרל.
"ומה מפריע למפקד הגדודים להשמיד אותם?" שאל האיכר.
"אידיוט!" קרא שוב טה-יון-צ'יל "על הסבך הזה מגינים היפנים ביום ובלילה!"
"אם אדם אוהב את מולדתו, הוא חייב לדעת איך להגן עליה בפני אויבים!" השיב לו האיכר.
"כלומר, אתה יודע איך לגרש את היפנים מצ'אצ'שו?" לעג הגנרל לאיכר.
"אני יודע" ענה הזקן "שלח לי מאה לוחמים וצ'אצ'שו תהיה שוב לעיר קוריאנית."
"אתה, זקן, בוודאי שכחת שקל יותר להחזיר חץ שיצא מקשת, מאשר להחזיר מילה שנאמרה. טוב, אשלח לך מאה לוחמים בעוד חמישה-עשר חדשים. אך אם לא תגרש את האויבים, אצווה לעשות תוף

מהעור שלך!"
והגנרל טה-יון-צ'יל עזב את הזקן בשדה, ובעצמו הלך אל המלך.
כאשר סיפר על האיכר הרברבן המלך צחק הרבה זמן ואחר כך אמר "צריך לעקוב אחרי החוצפן כדי שלא יברח, כי אז לא נוכל להעניש אותו."
כבר למחרת מרגלי המלך הסתובבו סביב הבקתה של האיכר הזקן.
בערב הם מסרו למלך "האיכר מדביק כל הזמן שקיות ניר."
עבר יום הם שוב מסרו "האיכר שוב מדביק שקיות ניר, מבוקר עד ערב."
עשרה ימים הם מסרו למלך אותו דבר, כלומר שהאיכר מדביק שקיות ניר קטנות. וביום האחת-עשרה מסרו המרגלים למלך שהאיכר בלי הפסק בונה עפיפונים מניר.

במעשי איכר הרגילים, אסף את היבול שלו, סידר את ביתו, אסף עצי הסקה ביער, תיקן רשתות דיג. עבר חורף ובא אביב. התקרר המועד תקיפת העיר צ'אצ'שו. מרגלי המלך הופיעו ליד ביתו של הזקן לעתים קרובות יותר. אך הוא לא שם לב אליהם והמשיך לעסוק במלאכות שלו.

בחודש מאי הוא עלה על התל שמול העיר, הביט על מבצר שיחים קוצנים הסמך וחזר מרוצה לכפרו. ליד ביתו פגש את המרגל המלכותי. הוא חיך אליו ואמר "תודיע לטה-יון-צ'יל שעם בואה של הלבנה התשיעית אחכה ללוחמים שלו."

והנה הגיע הלילה של הלבנה התשיעית. מאה לוחמים מהטובים ביותר, עם קשתות חזקות, חצים חדים וחרבות כבדים הגיעו לכפר בו חי האיכר. בין הלוחמים היה גם תליין. המלך ציווה לו להביא את ראשו של הזקן, אם הוא לא יצליח לגרש את האויב מצ'אצ'שו.

האיכר יצא מול הלוחמים ואמר להם "בואו אחרי בשקט מוחלט, כדי שאפילו עכברי היער לא ירגישו רעש!"

"הוא השתגע!" החליט המלך. אחרי זמן מה מסרו למלך על מעשה חדש של הזקן. הוא אסף ילדים של הכפר ומעיף אתם עפיפונים.

המלך התרגז. הוא רצה כבר מיד לכרות ראשו של האיכר, אך הגנרל טה-יון-צ'יל השתחוה לו ואמר "מלכי הטוב! הבטחתי לרברבן הזה לחכות חמישה-עשר חדשים. הראש שלו לא יברח לנו." "שיהיה כך" הסכים המלך "רק שים לב שהוא לא יסתלק פתאום."

עבר קיץ, הגיע סתיו ונדמה היה שהזקן בכלל שכח על השיחה עם הגנרל טה-יון-צ'יל. כל הזמן עסק רק

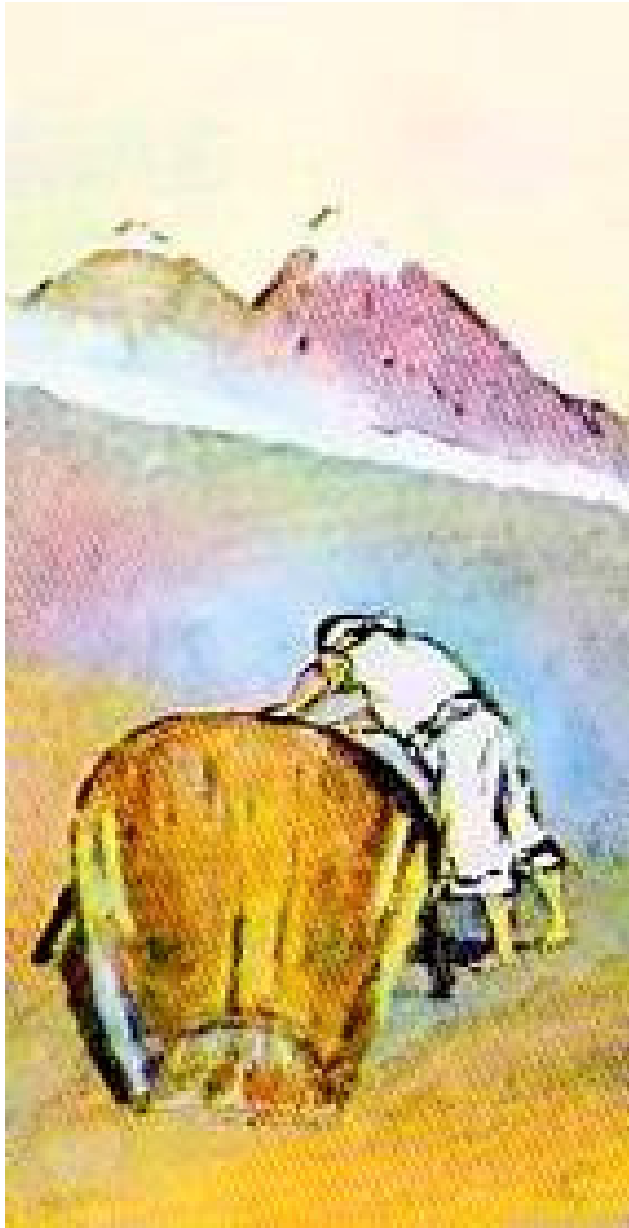

שסביב המבצר, והרוח דחפה
את האש על השיחים."
"אתה משקר!" קרא הגנרל
טה-יון-צ'יל "סביב לשיחים לא
היו עשבים בכלל. הרי ראיתי
כשפגשתי אתך כאן. האדמה
הייתה ערומה. אחרת הייתי
בעצמי מדליק את עשב."
"ומי מנע ממך לזרוע את
העשבים?" שאל האיכר.
הגנרל התרגז עוד יותר "האם
אינך יודע שהיפנים הרגו כל
אחד שניסה להתקרב
למבצר?"
והאיכר ענה "כדי ללחום צריך
קשת, חצים וחרב. אך כדי
לנצח צריך להיות חכם יותר
מהאויב. אז שמע איך ניצחתי
את האויב.
עשרה ימים הדבקתי שקיות

הלוחמים זחלו אחרי הזקן. כשלקיר השיחים נשאר
רק מרחק קטן האיכר אמר להם בלחש לשכב. הוא
בחר מהם עשרה צעירים הטובים ביותר, הסביר
להם דבר מה והם מהר מילאו את משימה.
והנה, לא הרחק מהלוחמים הקוריאנים בעשרה
מקומות פרצה אש. הרוח חטפה את הלהבות
והריצה אותן על כל קיר השיחים הקוצניים.
השיחים נדלקו מכל הצדדים והאש התרוממה עד
השמיים.
"לתקוף! לתקוף!" קרא האיכר, והלוחמים,
שלפניהם כבר לא עמד קיר הצמחייה, עלו על
צ'אצ'שו.
הכל נגמר מהר. הסמוראים היו אמיצים כל הזמן
שישבו במבצר. וכשזה נעלם מיד נכנעו ללוחמים
הקוריאנים. היו כה הרבה שבועיים שעד שהאיכר
גמר לספור אותם, כבר עלתה השמש, והמלך הגיע
עם הגנרלים שלו.
המלך ניגש לזקן ושאל "אמור לנו, איך הגיעה האש
אל מבצר השיחים הקוצניים?"
"הוראתי לעשרה אנשים להדליק את עשבים

את הסירה שלו, והשאיר את המלך עם הגנרלים
בצ'אצ'שו.

ניר ומילאתי אותן בזרעי עשבים
מובחרים. עוד עשרה ימים
בניתי עפיפוני ניר. לעפיפונים
אלה קשרתי את השקיות
והעפתי אותם מעל קיר
השיחים. העפיפונים עפו מעל
הענפים הקוצניים, ואלה קרעו
את הניר. הזרעים נפלו והרוח
פיזרה אותם סביב המבצר.
באביב העשבים נבטו ובקיץ
צמחו לגובה רב. את העשבים
הצתתי הלילה, כשהרוח נשפה
בכוון צ'אצ'שו."
הגנרלים של המלך שמעו את
סיפורו של הזקן וקראו בכעס
"בעצמנו יכולנו לעשות זאת!"
הזקן השתחוה ואמר "קל
לכרות עץ שנפל וקל להמציא
מה שהומצא כבר."
באומרו זאת חזר הזקן לשפץ

